

се оплакваше отъ силна болка и жажда за вода. Но отъ кѣдѣ да я вземешъ?

Обстановката бѣ далеко отъ да е привлекателна, но нѣмаше какво да се прави: трѣбваше или да ноцуваме въ колибата, или — подъ открито небе, и ний прѣдпочетохме първото.

Трайко ни прѣдложи нѣколко галети, вмѣсто вечеря. Азъ взехъ една отъ тѣхъ, заглождахъ я, но не вървеше — прѣсѣдаше, и азъ оставихъ галетата, същото направи и другаря ми. Легнахме си.

— Ами какво ли ще бѣде, ако нѣкой баши-бозукъ, или фанатици турски войници се вмъкнатъ прѣзъ нощъта въ колибата? казахъ азъ на другаря си.

— Ваше благородие, живѣ не ке го оставимъ да влѣзе въ колибата, каза Трайко, азъ цѣла нощъ некемъ да спимъ.

Нощъта бѣше студена. Студъ царуваше такъвъ, отъ който, както казватъ, дърво и камъкъ се пукатъ. При всичко, че ний бѣхме въ колиба, острия вѣтъръ като съ шило промушваше тѣлото ми. Легналъ гърбъ съ гърбъ съ другаря си, отъ силното уморяване и прѣкаранитѣ въ безсъние нощи, азъ веднага заспахъ. Съня ми, обаче, бѣше не продължителенъ, защото студътъ просто сковаваше коститѣ, а особено краката. Азъ бѣхъ принуденъ прѣзъ нощъта нѣколко пѣти да ставамъ, което правеше и другаря ми. Кѣлкотъ се отнасяше до Трайка, той, дѣйствително, не мигна прѣзъ цѣлата нощъ. Бѣше приблизително срѣдъ нощъ, когато въ колибата се зачу силно хъркане. Трайко драсна кибритя и запали свѣщъта. Съ разрѣзаната шия Турчина береше душа, а другия продължаваше да пѣшка и призовава Аллаха. . . .

XIII

29 Декемврай. Едвамъ що бѣше започнало да се разсъмнува и ний се събудихме. Въ колибата царуваше пълна тишина. Нѣмаше вече ни охкания ни жалби.

Види се, раненитѣ да сж заспали, си помислихъ азъ и, като въ отговоръ на моята мисль, Трайко се обади.